

VI.

*Năm tháng không tồn niềm vui
Cuộc đời trôi nổi tả tơi
Hạnh phúc nào không cay đắng?
Hồng nhan nào chẳng vương sầu đau?*
(Ttbg)

Dalat, tháng 12/1974

Đời sống chúng tôi mang đầy đủ các sắc thái đặc biệt: hạnh phúc, đau khổ, lo âu, dằn vặt...

Mỗi buổi sáng anh đều đặn vào Nguyễn Hoàng “*trình diện*” (mà theo lời anh, vào để nghe chửi cho nổi cảm tức của người đàn bà hạ xuống, không còn lây sang tôi, ít ra là trong ngày hôm ấy.)

Mỗi buổi chiều ăn cơm sáng ở nhà hàng Thanh Trà, có luôn cu Tí, đưa con trai 15 tuổi của anh, chơi trống phụ trong ban nhạc. Thăng bé ít nói, khuôn mặt đăm đăm như tỏ lộ ngầm với tôi một sự thù nghịch chống đối.

Trời Dalat tháng 12 lạnh hơn, nhiều đêm tan *dancing*, tôi thấm run vì giá buốt. Cái ước mơ mua cho tôi một áo choàng và đôi boots cao cổ, anh vẫn chưa làm được. Cuộc sống vật chất chúng tôi đầy đủ nhưng không dư dả; phần tinh thần có khi thật hạnh phúc, có lúc nhuốm tràn thất vọng theo sự xuất hiện của người đàn bà. Chúng tôi nhìn rõ nhau, *đúng hơn là tôi nhìn rõ anh trên vài khía cạnh, nhưng cố tự quên lãng bào chữa cho anh –và cả cho tôi-- bằng những khía cạnh khác đẹp hơn.*

Một trong những cá tính nổi bật của anh là lòng ghen quá độ đến thành khiếm nhã. Đặc biệt với Đại úy Ngô, anh tỏ rõ mỗi ác cảm. Đêm nào Ngô có mặt tại vũ trường là đêm ấy anh dằn vặt tôi đủ thứ chuyện với những lời lẽ khó nghe.

Một lần tan *dancing*, nhìn thấy chúng tôi đi bộ về trên đường Duy Tân, Ngô đã dừng chiếc Peugeot 504, đích thân nhảy xuống mời chúng tôi đi ăn. Anh thẳng tay từ chối bằng sự im lặng đầy nét khinh bỉ khiến tôi xấu hổ và Ngô bị tổn thương dữ dội, rồi bỏ mặc tôi, anh một mình chậm bước thủng thủng phía sau như một kẻ nhàn du.

(Mãi sau, nghe chị ca sĩ Diệu Thư kể lại rằng, Ngô đã thề với chị là sẽ không bao giờ trở lại Duy Tân.)

Tôi vừa bực lại cũng vừa tức cười vì thái độ trẻ con không hạp với một người đàn ông 40 tuổi như anh, bật kêu khẽ:

“*Anh đi nhanh cho em đỡ lạnh!*”

Anh đáp ngay:

“Nếu em muốn thì cứ việc đi. Anh chàng Ngô dùng xe đò phía trước kia.”

Vậy là trải qua một đêm lạnh lùng hờ hững với những danh từ quái đản anh gán cho đến khiến tôi không ngờ nổi. Khi tôi thật sự mệt mỏi mà nói:

“Có lẽ em nên đi xa anh vài ngày để chúng mình có dịp nhìn rõ lòng nhau hơn.”

thì anh vụt ôm ghì tôi:

“Anh xin lỗi em, anh vô lý quá. Chỉ tại anh ghen và lo sợ mất em. Anh không thể nào chịu nổi ý nghĩ vẫn còn có người đàn ông khác – ngoài anh—si mê em.”

Tháng 12/1974 là như thế, không quá đẹp như tháng 11 nhưng cũng không tệ lắm. Thịnh thoảng, người đàn bà tìm ra chửi rủa ít phút rồi bỏ đi. Những xung đột nho nhỏ giữa tôi và anh chẳng mấy quan trọng. *Chúng tôi sống trong hồi hộp và yêu thương vô lượng định theo một thứ cảm xúc pha trộn giữa hạnh phúc và khổ đau.*

Trong *dancing*, tôi rất được ưa chuộng. Nhiều người khách muốn “*nộp đơn*” (chữ của Diệu Thu), nhưng đáp lại, phần vì quá yêu anh, phần lại sợ sự ghen tuông dữ dội từ anh nên không bao giờ tôi dám rời cái ghế kê đằng sau tấm màn nhung, cạnh bên cái *piano*.

Thời gian này anh đang tập cho tôi các bài *tango* nổi tiếng, trong số hai bài *Violetta* và *Blue Skies* tôi rất ưa thích. Có khi tôi nói:

“Tùng đối tượng em ví như từng bản nhạc em đàn. Anh là *Blue Skies* của em, bản *tango* khó, hay và buồn nhất trong đời em từng tấu.”

Anh gật đầu, dáng vẻ khiêm nhượng:

“Anh cũng hy vọng rằng ***Blue Skies* không có địch thủ.**”

Lại lúc khác anh nói như đùa:

“Ở *Dalat* giữ em quá kỹ mà còn dễ bị vỡ, hướng hồ về *Sàigòn*, chắc là anh mất vợ sớm. Thôi, phải để cho em một cái bầu cho yên bụng, khơi khơi thế này, nguy hiểm quá!”

Cuối tháng 12, nhận thư các cô em gái báo sẽ lên *Dalat* chơi dịp Noel. Đọc thư và nhìn ảnh Ngọc Huyền xong, anh có nét hờn hờ:

“Mẹ sanh bốn cô con gái mà cô nào viết chữ cũng đẹp, đôi mắt cũng buồn và sáng như sao. Buồn nhất là mắt vợ anh.”

Nhưng từ 21 đến 31/12, ngày nào chúng tôi cũng cùng Trinh, Tâm ra bến xe đò đón mà chỉ hoài công.

[]

Dalat, thứ Ba 24/12/1974 . Ngày Chúa Giáng Sinh.

Tôi mang tâm trạng nô nức lạ kỳ khi nghĩ rằng đêm Noel năm nay tôi đã có anh và sẽ cùng anh trình diễn. Nỗi nô nức vô tội kéo dài đã

mấy ngày qua khi đi với anh đến Duy Tân trang hoàng sân khấu và nhìn anh soạn ra một lô nhạc Giáng Sinh.

Buổi sáng Noel, không khí vẫn rất lạnh nhưng quang đãng sáng sủa, sương mù tan sớm, trời mây cao trong vắt.

Thức giấc trong chăn, tôi nghe anh nói:

“Hôm nay anh đưa vợ anh đi uống *café* mừng Chúa giáng sinh. *Beautiful morning!*”

Tôi biếng nhác chưa chịu ngồi dậy thì anh tung chăn ra, kêu lớn:

“Con gái nằm nướng là hư! Sáng nay anh đưa bé đi uống *café* Tao Đàn nhé? Ngày Noel mà!”

Tôi rú lên cười bởi biết rằng anh không hề ưa quán Tao Đàn trong ý nghĩ, cả một thời thông dong cũ, tôi từng tung tăng tại đây.

Buổi sáng rất đẹp, phố phường đông đảo khách du. Ngồi cạnh anh trong quán kính ngắm thiên hạ qua lại mà nghe vang vang trong hồn sự êm đềm huyền hoặc. Nét rạng rỡ, anh ghé tai tôi hỏi nhỏ:

“Anh đưa bé lại đây, bé có thích không?”

Tôi đáp rằng thích bất cứ nơi nào có anh, không cứ là quán Tao Đàn. Anh bật cười:

“Anh không tin là bé đã hết thích quán Tao Đàn. Nhỏ nhít mà khôn ghê giỏi! Anh không biết làm cách nào để đoán cho đúng ý em.”

Đêm trong Duy Tân, tôi mặc *soirée* trắng. Anh ngắm nhìn với vẻ thích thú:

“Thân hình em dẻo như con bún, cơ hồ có thể gập đôi lại được.”

Vũ trường rộn ràng không khí đặc biệt của một ngày hội lớn, quy tụ đầy đủ các khuôn mặt ăn chơi của Dalat. Mỗi người được phát cho một chiếc mũ giấy đầy màu sắc rực rỡ. Cuộc thi đập bong bóng bắt đầu từ lúc 8 giờ tối. Hai người trong từng cặp khiêu vũ đeo vào chân một chiếc bong bóng rồi cùng nhau thi đua, vừa nhảy vừa đập bẻ bong bóng cặp khác. Cặp nào cuối cùng còn giữ được bóng sẽ nhận giải thưởng Noel. Phần anh giữ nhiệm vụ điều động chương trình, vừa đánh đàn vừa ghé vào *micro* xướng lên các cuộc vui. Giọng anh ấm và mạnh, đội lớn khắp phòng.

Diệu Thu ghé tai tôi bảo nhỏ:

“Không ngờ anh Ngọc lại đa tài đến vậy. Thu Vân may mắn quá!”

Bản *Silent Night* được tấu lên nhiều lần để mọi người cùng hát. Tiếng *violon* trầm buồn vang khắp vũ trường.

Có một lúc chạnh nhớ những mùa Noel cũ, tôi thốt nghe trái tim mình đau nhói.

Noel 1967 ngán ngơ vì cái chết anh Chàng xảy ra không lâu trước đó, trong một góc nhà nguyện của ngôi nhà thờ Con Gà Dalat, tôi ngồi lặng yên, lần đầu tiên thoáng ngẫm

đến hai chữ “vô thường” của tình yêu và luôn cả cuộc đời tôi.

Noel 1968 nửa đêm đi nhà thờ Núi Nha Trang cùng Linh.

Noel 1969 khiêu vũ với Nhuận trong trường sĩ quan Hải Quân gần Cầu Đá.

Noel 1970 nằm nhà đợi Sơn với cái thai trong bụng, tâm trạng cực kỳ tuyệt vọng.

Noel 1971 uống café với Hồng trong một quán ở Sài Gòn, góc đường Lê Văn Duyệt & Hồng Thập Tự.

Noel 1972 lang thang với Vân San nơi quán Tao Đàn Dalat, uống rượu nếp than và kéo violon suốt đêm cho bạn hữu nghe.

Noel 1973 say khướt một mình trong căn phòng riêng trên đường Calmette gần Nhà Vinh Biệt Dalat để trốn chạy nỗi cô đơn cao độ...

Không dung nghe sợ hãi vô cớ khi hiện tại đêm nay, Noel 1974, tình yêu cho anh ngút ngàn quá đã khiến tôi không dùng được với lòng câu hỏi “Rồi mùa Noel 1975, tôi sẽ thế nào và anh sẽ ra sao?”

Ôi! Linh cảm một sự đổ vỡ không xa khi chẳng thể tin rằng tôi được sinh ra để hưởng hạnh phúc. Cuộc đời quá khứ đã minh chứng rằng tôi chưa một lần nắm giữ trong tay một tình yêu nào quá hơn mười tháng! Vậy thì anh với tình yêu hiện tại, liệu rằng Thượng Đế có một lần nữa giật mắt của tôi hay không?

Lại lúc khác trong đêm Noel, anh đem cho tôi một nỗi ngạc nhiên cao độ. Khi tôi đang đàn *tango* bản Je Sais, đột nhiên anh cầm *micro* hát theo phiên khúc chính bằng tiếng Pháp, nhìn tôi cười mỉm. Tiếng hát âm áp mạnh mẽ xoáy vào hồn tôi những tình cảm âu yếm pha cùng rung động:

“Je sais que depuis bien longtemps, quand tu dis que tu m’aimes, malgré tes serments, tu me mens. Quand tu rentres plus tendre mon coeur peut comprendre chez qui tu étais. Et pourtant je me tais. Si je te dis ma peine, j’ai peur que cela te prenne l’envie de partir. C’est pourquoi je t’écoute mentir et sans doute trahir le seul coeur, qui t’aime...”

(Đã từ lâu, khi em nói rằng em yêu tôi, tôi biết là em đã nói dối, cho dầu đó là lời thề của em. Song, tôi vẫn im lặng. Nếu tôi nói với em những nỗi thống khổ của mình, tôi sợ rằng em lại mang ước vọng bỏ đi. Vì vậy đành nghe em nói dối và không nghi ngờ gì nữa em phản bội tấm lòng tôi đã yêu em...)

(Bản nhạc này, rất nhiều lần anh hát cho tôi nghe và giải thích thêm: “**Anh chàng trong bài ấy cũng chính là anh, không lúc nào ngừng lo sợ em sẽ bỏ ra đi.**”)

Cuộc vui kéo dài quá giờ giới nghiêm. Càng về khuya, tiếng đàn tôi càng mềm ấm. Ban nhạc sôi động. Bầu không khí đặc biệt của đêm Noel như gieo vào lòng mọi người những cảm xúc dào dạt.

Tới một điệu *slow*, anh cho tắt hết đèn, chỉ chừa ngọn đèn soi mặt ca sĩ trên sân khấu, rồi đưa *micro* về phía *piano*, anh vừa huýt gió theo bản nhạc "*Siffler dans la nuit*", vừa đệm dương cầm trong những tiếng chíp môi biểu tượng cho các nụ hôn.

Đây là một ngạc nhiên thích thú cho tất cả những người hiện diện. Trong tim tôi, tình yêu và sự tôn trọng cùng hòa quyện lấy nhau. Với tôi, anh không những chỉ đóng vai trò một người chồng mà còn là tượng trưng cho nỗi say mê đặc biệt. ***Một tác phẩm hoàn hảo trên nhiều mặt tôi may mắn có và hiểu đích xác được giá trị lớn lao.***

1 giờ sáng bé mạc cuộc vui, ban nhạc được mời dự tiệc nửa đêm rồi ngủ lại trong các phòng ở Duy Tân.

Trong một căn thật lịch sự dành riêng cho hai chúng tôi (căn khác lớn hơn cạnh bên dành cho đám ca nhạc sĩ), anh ghì tôi vào ngực, giọng giễu cợt:

“Không ngờ Noel năm nay mình may mắn quá, vừa có *champagne* uống, thức ăn ngon, lại được ngủ trong căn phòng đắt tiền bậc nhất Dalat. Vinh danh và cảm tạ Thiên Chúa!”

Anh nói thêm:

“Ngày mai anh sẽ dành cả ngày đưa em đông dài phố xá. *Lâu rồi anh quên* không thực hiện niềm vui này cho em.

□